

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 188/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti A. S. Ž., bytom Ukrajina, t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., K., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 16/2006 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 16/2006, v rámci ktorého rozhodoval o zákonnosti väzby, **p o r u š i l** základné právo A. S. Ž. podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. A. S. Ž. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Michalovce **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. S. Ž. priznáva náhradu trov konania v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc-sedemstoosemdesiatosem slovenských korún), ktoré je povinný zaplatiť Okresný súd Michalovce jeho právnej zástupkyňi JUDr. J. F., K. (...) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením sp. zn. III. ÚS 188/06 z 21. júna 2006 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť A. S. Ž., bytom Ukrajina, t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., K., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 16/2006 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby. Sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 16/2006, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Predmetom konania vo veci samej je posúdenie, či okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 16/2006, v ktorom rozhodoval o vzatí sťažovateľa do väzby, dodržal požiadavku neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby.

Sťažovateľ uviedol, že uznesením Odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru (ďalej len „úrad hraničnej a cudzineckej polície“) sp. zn. ČVS: PPZ-59/HCP-OV-2006 z 26. marca 2006 mu bolo vznesené obvinenie za trestný čin prevádzachstva spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ uviedol, že 25. marca 2006 bol zadržaný a od tohto dátumu mu začala plynúť aj väzba, do ktorej bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn.

0 Tp 16/2006 z 27. marca 2006, a to z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu bola opatrením z 26. marca 2006 ustanovená obhajkyňa JUDr. J. F., ktorej uznesenie okresného súdu o jeho vzatí do väzby bolo doručené 4. apríla 2006.

Sťažovateľ uviedol, že jeho právna zástupkyňa podala 6. apríla 2006 proti uzneseniu okresného súdu z 27. marca 2006 sťažnosť, ktorá bola daná na poštovú prepravu toho istého dňa. Sťažovateľ zároveň uviedol, že uznesenie okresného súdu o vzatí do väzby bolo doručené aj jemu, ale vzhľadom na to, že bolo vyhotovené v slovenskom jazyku, nerozumel jeho obsahu. Podľa vyjadrenia sťažovateľa sa jeho právna zástupkyňa 19. apríla 2006 informovala v kancelárii Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) o stave konania o sťažnosti. Na základe toho jej bolo oznámené, že spis okresného súdu spolu so sťažnosťou nebol doposiaľ krajskému súdu predložený. Za účelom zistenia stavu konania o sťažnosti právna zástupkyňa sťažovateľa telefonicky kontaktovala zamestnankyňu trestnej kancelárie okresného súdu, ktorá jej oznámila, že spis nebol doposiaľ predložený krajskému súdu, pretože sudca pre prípravné konanie čerpá dovolenku a do práce nastúpi 20. apríla 2006.

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ domnieval, že postupom okresného súdu pri rozhodovaní o zákonnosti jeho väzby došlo k priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol: *„V prípade osôb nachádzajúcich sa vo väzbe sa vyžaduje uprednostnenie a zvýšená starostlivosť. Osobitne pokiaľ ide, ako je tomu v mojom prípade, o osoby mladistvé, u ktorých k vzatiu do väzby dochádza len vo výnimočných prípadoch (§ 339 Tr. por.). I keď prípustnosť dĺžky lehôt bude závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A – 164, § 21, Neumeister z roku 1968, A – 8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A – 107, § 55) tieto majú byť v zásade veľmi krátke, pričom nemožno akceptovať vôbec žiadne priet'ahy.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4

dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 16/2006, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk a trovy právneho zastúpenia, ktoré jeho právna zástupkyňa vyčíslila sumou 5 788 Sk. V s'ťažnosti doručenej ústavnému súdu 21. apríla 2006 s'ťažovateľ okrem uvedeného žiadal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu urýchlene predložiť spis spolu so s'ťažnosťou jeho právnej zástupkyne na rozhodnutie krajskému súdu. Podaním doručeným ústavnému súdu 25. mája 2006 právna zástupkyňa s'ťažovateľa oznámila, že vzhľadom na to, že s'ťažovateľovi, ako aj jej samotnej už bolo doručené rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí s'ťažnosti, nepožaduje, aby ústavný súd v náleze prikázal okresnému súdu urýchlene predložiť s'ťažnosť so spisom na rozhodnutie krajskému súdu.

K s'ťažnosti s'ťažovateľa sa vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky listom sp. zn. 1 Spr V/183/2006 z 19. mája 2006. Predsedníčka okresného súdu v liste uviedla, že 27. marca 2006 bol tamojšiemu súdu doručený návrh prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach na vzatie s'ťažovateľa a ďalšieho obvineného do väzby za obzvlášť závažný zločin prevádzachstva. Sudca pre prípravné konanie toho istého dňa s'ťažovateľa vypočul a rozhodol o jeho vzatí do väzby. Podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu bola pri výsluchu s'ťažovateľa prítomná aj tlmočníčka, pričom po zákonom poučení o možnosti podania s'ťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sa s'ťažovateľ tohto práva vzdal. Toho istého dňa okresný súd predmetné uznesenie doručil s'ťažovateľovi. Jeho právnej zástupkyne bolo uznesenie doručené 4. apríla 2006. Proti uzneseniu okresného súdu podala právna zástupkyňa s'ťažovateľa s'ťažnosť, ktorá bola okresnému súdu doručená 7. apríla 2006. Predsedníčka okresného súdu poukázala na skutočnosť, že s'ťažnosť sa k asistentke sudcu dostala 10. apríla 2006 a 13. apríla 2006 sudca pojednával. Argumentovala aj tým, že od 14. apríla 2006 do 17. apríla 2006 boli veľkonočné sviatky a nasledujúce dva dni, teda 18. apríla 2006 a 19. apríla 2006 sudca čerpal dovolenku. Spis spolu so s'ťažnosťou bol krajskému súdu predložený 20. apríla 2006. V závere vyjadrenia vyslovila predsedníčka okresného súdu názor, že z uvedených dôvodov nebol vo veci spôsobený subjektívny priet'ah.

Listom sp. zn. 1 Spr V/183/2006 z 29. júna 2006 okresný súd oznámil ústavnému súdu, že netrvá na ústnom prejednaní danej veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľa listom zo 4. júla 2006 vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednania danej veci.

Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej v zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a ústavný súd dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

1. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o nedodržaní požiadavky urýchlenosti a neodkladnosti rozhodovania o zákonnosti jeho väzby v konaní okresného súdu sp. zn. 0 Tp 16/2006 rozhodol, že táto bude posudzovaná z hľadiska čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (obdobne napr. III. ÚS 7/00). Ústavný súd je toho názoru, že pod takýmto konaním je potrebné rozumieť nielen konanie, v rámci ktorého súdu rozhoduje na základe priameho podnetu sťažovateľa vo forme žiadosti o prepustenie z väzby (periodická súdna kontrola), ale aj konanie, v rámci ktorého sťažovateľ iniciuje ďalší postup súdu podaním sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vzatí do väzby (primárna súdna kontrola). Je nepochybné, že aj pri spomínanom postupe súdu rozhodujúcim o zákonnosti väzby musí byť dodržaná požiadavka neodkladnosti a urýchllosti takéhoto rozhodovania.

Jedna zo základných zásad trestného konania zakotvená v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene (...)“

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03).

Aj keď v namietanom prípade nejde o rozhodovanie súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ale o postup okresného súdu, ktorý bol v ďalšom štádiu podmienený sťažnosťou proti rozhodnutiu súdu o vzatí sťažovateľa do väzby, ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému prípadu konštatuje, že požiadavke neodkladnosti a urýchllosti rozhodovania o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne. Obdobný názor vyslovil aj Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Rehbock proti Slovinsku z 28. novembra 2000.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 16/2006 ústavný súd zistil, že 27. marca 2006 bol okresnému súdu doručený návrh prokurátora krajskej prokuratúry na vzatie sťažovateľa a ďalšieho obvineného do väzby z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Toho istého dňa sudca pre prípravné konanie sťažovateľa vypočul. Vzhľadom na to, že sťažovateľ bol ukrajinskej národnosti, jeho výsluch sa uskutočnil v prítomnosti tlmočnice, ktorú sudca v súlade s ustanovením § 28 ods. 1 Trestného poriadku pribral do konania za účelom prekladu z jazyka ruského do jazyka slovenského a naopak. Po výsluchu sudca pre prípravné konanie vyhlásil uznesenie sp. zn. 0 Tp 16/2006 z 27. marca 2006, ktorým rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby. Toto uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené toho istého dňa, pričom po jeho vyhlásení sa sťažovateľ vzdal práva podať proti nemu opravný prostriedok. Následne 4. apríla 2006 okresný súd doručil uznesenie o vzatí sťažovateľa do väzby jeho obhajkyňi. Tá proti uzneseniu podala sťažnosť, pričom krajskému súdu ako súdu odvolaciemu navrhla, aby napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a sťažovateľa prepustil na slobodu.

Ustanovenie § 186 ods. 1 Trestného poriadku okrem iného zakotvuje, že v prospech mladistvého obvineného môžu podať sťažnosť, a to aj proti jeho vôli, zákonný zástupca, obhajca, štátny orgán starostlivosti o mládež; lehota na podanie opravného prostriedku im plyní samostatne.

Keďže v prípade sťažovateľa išlo o mladistvého obvineného, v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia mala jeho obhajkyňa právo podať proti uzneseniu o jeho vzatí do väzby sťažnosť, a to aj napriek tomu, že on sa využitia tohto opravného prostriedku výslovne vzdal. Lehota na podanie sťažnosti jej plynula samostatne, teda od doručenia uznesenia jej samotnej.

Sťažnosť obhajkyne proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 16/2006 z 27. marca 2006 bola doručená okresnému súdu 7. apríla 2006 a okresný súd ju predložil na rozhodnutie krajskému súdu 24. apríla 2006. Toho istého dňa krajský súd na neverejnom zasadnutí senátu rozhodol o zamietnutí sťažnosti obhajkyne proti rozhodnutiu okresného

súdu o vzatí sťažovateľa do väzby. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Tpo 20/2006 z 24. apríla 2006 bolo okresnému súdu doručené 10. mája 2006. Okresný súd zabezpečil doručenie rozhodnutia krajského súdu procesným stranám s tým, že sťažovateľovi a jeho obhajkyňi bolo toto rozhodnutie doručené 18. mája 2006.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodol o návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby v deň, keď bol okresnému súdu doručený jeho návrh, teda 27. marca 2006. Ďalších 8 dní mu trvalo, kým uznesenie doručil obhajkyňi sťažovateľa. Sťažnosť obhajkyne proti uzneseniu okresného súdu z 27. marca 2006, ktorú podala v prospech sťažovateľa, bola okresnému súdu doručená 7. apríla 2006. Okresný súd však sťažnosť, odvolávajúc sa na veľkonočné sviatky a dovolenku sudcu, predložil krajskému súdu až 24. apríla 2006, teda v lehote 17 dní od doručenia sťažnosti obhajkyne okresnému súdu. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Tpo 20/2006 z 24. apríla 2006 bolo okresnému súdu doručené 10. mája 2006. Okresnému súdu však trvalo ďalších 8 dní doručovanie tohto uznesenia sťažovateľovi a jeho obhajkyňi. Uznesenie krajského súdu z 24. apríla 2006 im bolo doručené 18. mája 2006.

Ústavný súd konštatuje, že konanie okresného súdu, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o zákonnosti sťažovateľovej väzby, trvalo mesiac a 1 týždeň (38 dní) s tým, že táto doba zahŕňala nielen doručenie návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby, výsluch sťažovateľa na okresnom súde, vyhlásenie uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby, jeho doručenie sťažovateľovi a obhajkyňi, predloženie sťažnosti obhajkyne proti uzneseniu okresného súdu krajskému súdu, ale aj doručovanie uznesenia krajského súdu okresným súdom.

Keďže konanie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 16/2006 o návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby trvalo mesiac a 1 týždeň, ústavný súd ho považuje za ústavne neakceptovateľný, čo má za následok vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, čo ústavný súd vyslovil v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy v bode 1 výroku tohto nálezu.

Argumentácia okresného súdu, ktorý poukázal na „objektívnu“ nemožnosť urýchleného a neodkladného rozhodovania vo veci z dôvodu čerpania dovolenky sudcu pre prípravné konanie, ako aj z dôvodu prebiehajúcich veľkonočných sviatkov, ho nezbavuje ústavnej zodpovednosti pri dodržiavaní základných práv a slobôd, a to aj osôb, ktoré sú v konaní obvinené. Ústavný súd je toho názoru, že nevyhnutnosť dodržania požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby zo strany okresného súdu bola umocnená aj skutočnosťou, že v čase rozhodovania bol sťažovateľ mladistvý, pričom voči mladistvému sa musí vo väzobných veciach postupovať s náležitou starostlivosťou (primerane § 339 Trestného poriadku).

Ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd je v právnom štáte povinný zabezpečiť a garantovať reálne a praktické naplnenie obsahu základných práv a slobôd. V danom prípade si však okresný súd túto povinnosť nesplnil, čo viedlo ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené (obdobne napr. III. ÚS 126/05).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk. Jeho priznanie odôvodnil tým, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu sa ako mladistvý nachádzal vo väzbe bez právoplatného rozhodnutia súdu o zákonnosti svojej väzby, pričom postup okresného súdu považoval za neprimerane dlhý. Táto skutočnosť zároveň prehĺbila stav právnej neistoty, v ktorej sa do právoplatného rozhodnutia súdu nachádzal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, môže priznať tomu, koho základné práva alebo slobody boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, hlavne na predmet sporu vyžadujúci obzvlášť urýchlené konanie. Súčasne sa pritom riadi úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie prípadná náhrada škody.

Keďže ústavný súd deklaroval porušenie ústavného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru, rozhodol o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 Sk, pričom zohľadnil dĺžku konania okresného súdu rozhodujúceho o zákonnosti väzby a jeho závažný dopad na osobnú slobodu jednotlivca. Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol rozsah požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 Sk, ale v petite sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd považoval za opodstatnené priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 20 000 Sk a vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu nevyhovel (bod 2 výroku nálezu).

3. Sťažovateľ v sťažnosti žiadal, aby ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov jeho právneho zastúpenia. Právna zástupkyňa sťažovateľa na výzvu ústavného súdu, aby vyčíslila trovy právneho zastúpenia, reagovala listom zo 4. júla 2006, v ktorom vyčíslila trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (za dva úkony právnej služby, a to prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti).

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi.

Predmet konania – ochrana základných ľudských práv a slobôd – je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'účením.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Keďže právna zástupkyňa s'ťažovateľa vykonala úkony právnej služby v priebehu roka 2006, ústavný súd vychádzal z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2005 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 16 381 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom 2 730 Sk a za podanie s'ťažnosti ústavnému súdu taktiež 2 730 Sk, spolu 5 460 Sk.

Podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ústavný súd priznal právnej zástupkyňi s'ťažovateľa okrem nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb za oba úkony právnej služby v celkovej výške 328 Sk (164 Sk + 164 Sk).

S prihliadnutím na ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd uložil okresnému súdu zaplatiť trovy konania s'ťažovateľa z titulu poskytnutia právnych služieb jeho právnej zástupkyňi vo výške 5 788 Sk (bod 3 výroku nálezu).

Na základe vyššie uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006